

"Свет цени значајну улогу Србије у Великом рату", кочи се великим словима на насловној страни "Вечерњих новости" најављеној за 12. новембар. Међутим, нешто сасвим друго је освануло на киосцима тог дана: "Француска брука на Дан победе у Великом рату", пишу "Новости" на исти начин и на истом мјесту. Читалац се не би требао спрдати са овим новинама – оне само вјерно слиједе државну политику.

Наиме, свој одлазак у Париз на обиљежавање стогодишњице краја Првог свјетског рата, Александар Вучић је рекламирао – а режимски медији здушно пумпали – као догађај гдје ће на видјело изићи његов политички, дипломатски, лични и сваки други престиж остварен откако је на власти. Није тако испало, нити се могло сакрити да је предсједник Србије тамо имао понижавајући третман и тако, посредно, сама земља. Право мјесто било му је у групи са Доналдом Трампом, Владимиром Путином, Ангелом Меркел и другим предсједницима или премијерима, умјесто међу војним и нижим по рангу представницима држава позваних на церемонију. Питање зато гласи – како је до свега дошло?

Шпекулације да се ради о политичкој поруци кроз протоколарно понижење, отклонио је француски амбасадор у Београду, Федерик Мондолони. Он је у распоред сједења назвао "великом грешком због које жали" и треба му вјеровати. У супротном, тешко да би предсједник Француске Емануел Макрон потврдио долазак у Србију. Проблем је, дакле, у нечем другом.

Зна се добро да за лидере малих и периферних држава скупови попут овог одржаног у Паризу имају првенствено унутрашњеполитички значај. Просто – у друштву најмоћнијих свјетских играча шаљу бирачком тијелу сигнал "с ким си, такав си". А зависно од тога колико им је стало да буду запажени, толико претходно лобирају код домаћина кроз добро осмишљене дипломатске контакте и активности на разним нивоима, првенствено професионалним. У случају Вучића коме је скуп у Паризу био изузетно важан, српска

дипломација ни изблиза није урадила што је требала за разлику од хрватске и, посебно, косовске; почевши од министра вањских послова Ивице Дачића до наше амбасаде у Француској, сви су из ове лекције добили кечину већу од Ајфелове куле.

Али, као што се није спрдати са "Новостима", тако се није ни скандализирати над нашим дипломатима. Јер, у оквиру онога што им је у опису посла, чиме се стварно могу бавити? Дачићу је, без икакве сумње, главни задатак да пјесмом разгаљује Вучићеве госте из свијета пошто га овај не припушта ни у што значајно у домену вањске политике. Од министра са таквим статусом, ни дипломате се немају чему добром надати, посебно не сувислим инструкцијама и планском раду што год да им је циљ. И да не буде забуне – овдје је искључиво ријеч о нешто мало преосталих професионалаца у Министарству вањских послова пошто се оно одавно претворило у мјесто за ухљебљење партијских кадрова, старлета, ортака и случајних људи у пролазу... Заиста, што би човјек и могао повјерити овим другим изузев прикупљања капиларних гласова у јавним подужећима?

На крају, остаје сам Вучић и његов кабинет. Што су они радили? Очекивали да ће Макрон лично бринути о Вучићевој столици поред тензије сусрета са Трампом или Путином? Надали се да историјске заслуге од прије сто година претежу над актуалним

политичким интересима и значајем? Или су, може бити, колективно повјеровали у хвалисање председника Србије услијед куртоазних похвала како га свагдје фермају попут Тита ономад, у сасвим другом свијету и околностима?

Извјесно је само то да је Вучић у Паризу понижен. Можда му је то била и прилика да види како се осјећају грађани Србије када отпутују тамо гдје је он био и квалитет властитог живота успореде са оним својих домаћина.

([Време](#))